

Spejdernes Magasin

47. årgang nr. 1

Januar 1963

Vi præsenterer — Thorkild Glad

I året 1918, da radioen lige var opfundet, flyvemaskinerne var lavet af træ og lærred, og bilerne kørte på massive gummiringe, blev Thorkild spejder på Nørrebro.

Fjernsyn og måneraketter var ikke opfundet dengang og skovmandsarbejdet heller ikke, så Thorkild blev hurtigt rover. Nu tror I, at jeg vil fortælle om en ældgammel mand, — men tro om igen! Når man har oplevet og nået, hvad Thorkild har, er man jo ikke nogen helt ung mand, — men gammel, nej!

Thorkild ville være landmand, og helst så dygtig, at han kunne lære andre noget, og studerede altså til det. For at lære så meget som muligt, flytter man jo rundt i landet, og derfor nåede Thorkild at blive Rover og RF i København, Vordingborg, Hillerød og senere TA i Mariibo. Men typisk for Thorkild, han blev kun TA, han ledede troppen og gjorde arbejdet, men ville ikke have æren og titlen som TF.

Nu var Thorkild efterhånden blevet så dygtig, at han skulle undervise på landbrugsskoler og flyttede nærmere til København, hvor han snart blev TA i Ørnetroppen i København. Også her gjorde han arbejdet, men lod sig dog tilsidst overtale til at blive TF.

»Ørnene« var stolte af deres nye TF. Han bragte orden i troppen. Der skete noget, ingen kom for sent og PF havde altid orden i deres ting,

— for ellers blev Thorkild vred, sagde de. Jeg spurgte, om de havde set Thorkild vred. Næh, det havde de ikke, — men det ville han sikkert blive! — og hvem ville se ham vred.

Der var det særlige ved Thorkild, at han aldrig forbød noget, f. eks. tobaksrygning, — han røg bare ikke selv. Man gik i korte bukser — hele året — for det gjorde Thorkild, — og tog kolde styrtebade — hele året — for Thorkild hældte altid en spand koldt vand over sig — også i påskelejren. Siden blev han chef for Heimdal division, og I kan tro, han var en god DC. Han var jo samtidig TF, så han kunne give unge TF'ere

UNDER SPEJDERHATTEN

gode råd, og ingen gik forgæves til ham med deres problemer.

— Samtidig fordelte han arbejdet til så mange som muligt, — og det lærte de jo noget af. Vi er så nået frem til omkring 1940. Thorkild sidder i korpsets bestyrelse, har gjort et stort arbejde i førertræningen, har været roverleder i 2 år og bliver nu leder af førertræningen, — så først giver han afkald på sin trop og division, for helt at kunne arbejde i korpsledelsen, og bliver leder af spejderarbejdet i stedet for roverarbejdet.

Thorkilds største opfindelse er dog skovmandsarbejdet! Han havde selv prøvet at mangle et sted, hvor der skete noget, i tiden mellem spejder og rover — og han opstillede derfor målet: »Idealspejderen« — skovmanden, der gennem træning sam-

men med sin TF og få udvalgte kammerater, når til at kunne klare sig selv, leve på primitiv vis i naturen, uafhængig af dens luner, men altid nydende dens storhed. Et mål der kræver samarbejds kunst, personlig indsats, energisk træning og sejt udholdenhed. Altsammen noget Thorkild vidste man kunne samle de dygtigste spejdere til, når nogen gik i spidsen, — han havde selv prøvet det. Det er nemlig grunden til, at vi har Thorkild som spejderchef i dag.

Han har aldrig selv søgt hæder og ære, men i sin beskedenhed og pligtfølelse blot gjort alt så godt, at han blev et eksempel alle fulgte, og derved kom han til at gå i spidsen. — Et skudsmål der er en spejderchef værdig!

Stoffer.

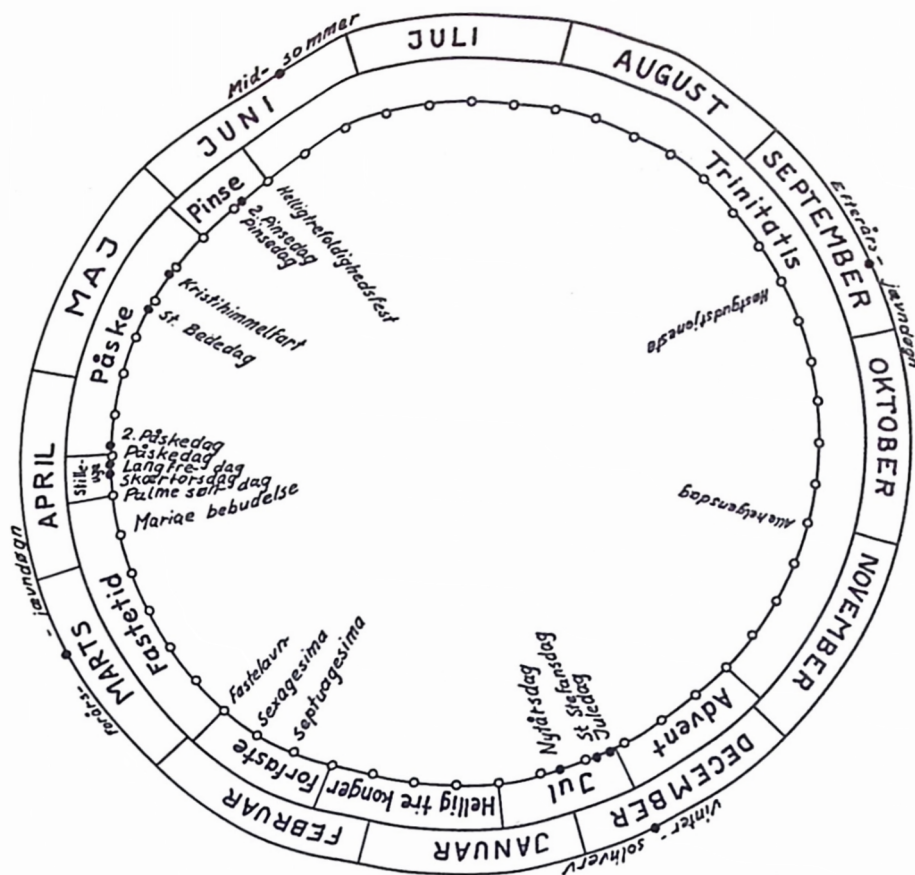

I dette nummer:

Forsidebilledet: Signalering under en lys sommerhimmel. — Vi ser frem til lejr sæsonens glæder, og byder det nye år velkommen.

Under spejderhatten	2	Spændende ting ser dagens lys	10
Ar på flere måder	3	Junglenyt	14
En mand i en hård skæbnens kværn ..	4	Rikki-Tikki-Tavi	15
Træ og brænde	6	De trettens råd	16
Grundejer i Sverige	7	Spejdertidende	17
Foden under eget bord	8	Æressiden	19

Så bliver det pinse, mens skoven grønnens. Pinse taler om Helligånden, der gennem kirken skaber liv,

ÅR på flere måder

Andet halvår kaldes det festløse. Det er den lange *trinitatistid*, hvor søndagene har numre. De er som perler på en snor, og mens sommeren afløses af efterår, fortæller hver af dem noget om at leve under Guds

ord. Høsten takker vi for i hostgudstjenesten, på Allehelgensdag (1. søndag i november) mindes vi de døde og hører om de frelstes skarer foran Guds trone.

Et forslag.

Lav med tegningen som model en kalender i stort format til dit værelse eller patruljelokalet. Det er let nok. Inddel den yderste cirkel i 12 dele. Den inderste inddeles i 52 lige store dele (søndagene). Husk blot: i 1963 er 1. søndag i advent d. 1. december. Begynd derfor inddelingen her. — Da påsken jo falder på forskellig dato hvert år er Hellig-tre-kongers tid og trinitatstid af forskellig længde. I år har den første 4 søndage, den sidste 24. (det højeste er henholdsvis 6 og 27). Tegn i »arbejdsrubrikkerne« i kanten blomster eller andet, der karakteriserer årstiderne.

God fornøjelse.

Steff.

Spejderhjælpen 1962

har indtil nu indbragt ialt

96.447,24 kr. (ca. 10.000 mere end sidste år).

fra vort korps. Endnu er alle beløb ikke afregnede, så måske når vi endda de 100.000 kr. — Det samlede tal fra alle fire korps foreligger endnu ikke.

En mand i en hård skæbnes kværn

STIG GULDBERG

Af redaktør
INGER LAURIDSEN

Foto:
GULDBERG
PLANEN

En mand og hans livsvilje kunne man sætte som overskrift over Stig Guldbergs personlighed. Det begyndte med en eksplosion i 1947. Gardehusarerne fra kasernen i Næstved var udkommanderet for at hjælpe til med at slukke en gårdbrand, og som et led i slukningsarbejdet ville man sprænge en mur. Den blev sprængt. Men samtidig fik den unge officiant Stig Guldberg sit ene ben slået i stykker og begge hænder ødelagt. Hænderne og et stykke af armene måtte amputeres.

Hvad en mand føler, når denne sandhed går op for ham, har Stig Guldberg på mandfolkevis skildret i sin lille bog »Et liv uden hænder«. Den er skrevet mange år senere, da han var fastslået som en international skikkelse i sit arbejde for handicappede medmennesker i almindelighed og børn i særdeleshed. Det er blevet en bog, en psykiater kan læse med udbytte, fordi den uden sentimentalitet fortæller, hvad der foregår i en mands sind, når han med eet slag forvandles fra sportsmand i topform til et menne-

ske, udleveret til omgivelsernes nysgerrighed, medlidenhed og mere eller mindre taktfulde hjælpsomhed eller åbenlyse kynisme. Et mandfolk, der pludselig skal klædes af og på som en spæ, mades som en spæd, og under et langt sygeleje med hudløse nerver og pinte muskler være i tvivl om, hvad der er værst: angsten for at dø eller skrækken for at leve videre.

Stig Guldberg blev en anden under sin hårde skæbnes kværn. Hans livsvilje fik en spirende personlighed til at vokse og udfolde sig. Denne ukuelige magt blev ikke sat ud af

funktion et eneste øjeblik, selv om han kunne rase over sin afhængighed, tabe tålmodigheden under sine endeløse genoptræningstimer, skælde ud over manglende forståelse, miste ligevægten over at bruge tre-fire timer til at løse en knude —. Den blev aldrig trængt længere tilbage end til underbevidstheden, og dér lå den og mod-sagde ham, lo ad ham, opmuntrede ham, skammede ham ud.

Da eksplosionen skete, ventede fru Guldberg sit andet barn få dage senere — man kan forestille sig hendes lammelse ved telefonbeskeden om, hvad der var hændt. Men modgangen bandt familien endnu stærkere sammen, og fru Guldberg har været sin mand en enestående støtte i de forskellige vanskeligheder.

Hvad stiller en mand op, når en ulykke af denne art har tvunget ham ud af baner, der syntes afstukket på livstid? Velmenende venner

mente, han burde have en bladki-osk, så var han i det mindste an-bragt! Under et middagsselskab, Stig Guldberg deltog i, da han havde overstået hospitalsopholdet og rekreationen, opstod en lille pause ved bordet, og en stærk tunghør ældre herre udfyldte den med at råbe af sine lungers fulde kraft til sin sidemand:

— Ja, var han bare død. Det havde såmænd været det bedste.

Emnet for denne taktfulde bemærkning mødte også en storm af positiv imødekommenhed. Men han sagde til sig selv under alt dette, at med eller uden omgivelsernes forståelse var det springende punkt dette: evnen til at indstille sig på, at så og så mange muligheder var udelukket nu, og viljen til at vælge de bedste af de tiloversblevne. Han startede sin omstilling med en skånselsløs optræning i at færdes blandt mennesker og udholde deres nysgerrighed i sporvogne, på gader og restauranter. Derefter tog han sit beskadigede ben under behandling. Han vandrede rundt i de norske fjelde og stillede ustandselig benet over for lidt sværere opgaver end det raske, med det resultat, at det omsider fik samme kapacitet. En af hans største prøvelser var et ophold i England, mens han optræ-nede brugen af sine kunstige hæn-der. Alene at få dem til at gribe effektivt omkring genstande af for-skellig størrelse krævede et hårfint samspil mellem musklerne i skulder, ryg og arme. Tit følte han det som et sisyfosarbejde, blev skif-tevis modløs og edderspændt. Alli-gevel kom der en dag, hvor han be-herskede ikke alene hænderne, men et rat — siden har han tilbagelagt hundredtusindvis kilometer bag rat-tet på sine foredrags og inspektions-rejser i og udenfor landets grænser.

Det varede ikke længe, før Stig Guldberg kunne påtage sig stillin-gen som hjemmевærnsinstruktør — i sprængstofbehandling! Det førte ham på stadige rejser landet rundt.

Men i hans hjerne spirede allerede planen om at frugtbar gøre sine er-faringer til fordel for andre. Han fik en dansk rotarianer interesseret, og med den beskedne sum, 1000 kr. på lommen drog han sammen med sin kone og et par venner på en turné Europa rundt for at opnå kon-takter, der kunne finde frem til de handicappede børn, som først og fremmest trængte til at hjælpes. Tanken var at oprette træningslejre, hvor børnene kunne gennemgå en karakterskoling. Han ville stille dem overfor opgaver, give dem de-res selvtillid tilbage og først og fremmest fjerne det tågeslør af selv-medlidenhed, som altid truer inva-liderede mennesker.

Europa-turnéen var et skud i tå-gen, og den stillede det lille rejse-selskab overfor et bjerg af de mest uberegnelige vanskeligheder. De havde ikke meget andet grundlag end en buket Rotary-adresser på formodentlig interesserede i Hol-land, Belgien, Italien, Frankrig,

Schweiz og Tyskland. Men overvin-delsen af de tusinde små og store vanskeligheder fra den overståede, svære overgangstid gav bonus nu. Som man ved, blev tanken mere end frugtbar. Stig Guldberg kan i dag se tilbage på behandling af 5—6000 handicappede børn fra alverdens egne i sine børnelejre ved Hvide Sande i Vestjylland og ved Rødby på Lolland, hvor han har sit hjem. Ved handicappede forstår han dels invaliderede, dels miljøskadede og dels race-diskriminerede børn. Med sine egne vanskeligheder som bag-grund, sin indfølelse og med-menneskelighed, men først og sidst sit uvisnelige humør har han sam-men med sine medarbejdere rettet op på utallige afsporede skæbner og spredt livglæde og balance i sit køl-vand. På opfordring har han sat lig-nende lejre i gang i Tyskland, Østrig, Sverige og Italien. Han har tilrettelagt genoptræningsplaner for krigsinvaliderede arbejdere på for-
(fortsættes side 13)

-SKOV MÆND-

I de foregående numre har vi behandlet bivuakken, men sammen med den hører vort bål. På det laver vi vor mad, og omkring det sidder vi senere på aftenen, hyggeligt drikkende vor the.

Du har sikkert selv bemærket, hvor forskelligt det brænde, du samler, brænder, og det er næppe nødvendigt at gøre dig opmærksom på, at det skyldes de forskelle, der er mellem træsorterne. Udover at der findes træsorter, som er bedre til glødebål end andre, ved du så hvad gavntræet bruges til? Ellers kan du i dette og det følgende nummer af Magasinet læse lidt derom, og det er vort håb, at du derigennem i praksis må blive i stand til at vælge netop den træsort, som du skal bruge, enten det nu er til bålet eller det er til træarbejder.

I dette nummer behandler vi de blødere sorter, og i februarnummeret vil du kunne læse om de hårdere træsorter.

De bløde træsorter.

Fælles for alle bløde træsorter er, at de er lette, og de brænder hurtigt uden at efterlade sig ret mange gløder.

Gran

er en meget blød og harpiksfyldt træsort. Den er meget lys og hvid i træet, men med mange, ret lyse knaster, og den går meget hurtigt i forrådnelse. Gran er fortrinlig til optænding, da den fanger meget let, men den brænder hurtigt ud

og giver næsten ingen gløder. Gran bruges hovedsagelig til bygnings-tømmer, og i rund tilstand til bundgarnspæle, pilotering og flagstænger.

Fyr

er mere fast i træet end gran og kendes fra denne på kernen, som er rødlig, og på den hvide splint, som ligger udvendigt i træet. Den er mere holdbar overfor forrådnelse, da kernen ikke angribes så let. Ligesom gran er fyrren let antændelig, en hurtig brænder, og den

efterlader næsten ingen gløder. — Fyrren er ikke meget udbredt i Danmark. Man træffer den hovedsagelig i læbælter, hvor de er ret forblæste. Derfor bruges den næsten kun til emballagetræ. Kun i de tilfælde, hvor den har nået en passende størrelse, med en lige stamme, bruges den til tømmer.

Lærk

minder i træet meget om fyr, men kernen går her næsten helt ud til barken, og den er meget modstandsdygtig overfor forrådnelse. Den adskiller sig fra de to forudgående, ved at den taber nålene om vinteren. Selve træet er rødligt med sorte knaster. — Som de to foregåen-

de sorter brænder den hurtigt uden at afgive mange gløder. — Lærken bruges til skibsmaster og andre ting i skibsbygningen, samt til pæle, der er meget udsat for forrådnelse, f. eks. flagstangspæle.

Lind

er en meget let og blød træsort, gulig i træet og dejlig fri for knaster. Den brænder godt, giver en ret god varme og nogen gløder. — Lind er en træsort, som bruges meget af snedkere, drejere, billedskærere samt instrumentmagere. Lind er et fortrinligt materiale til tegnebrædder, da det ikke påvirkes af temperatursvingninger.

Ahorn

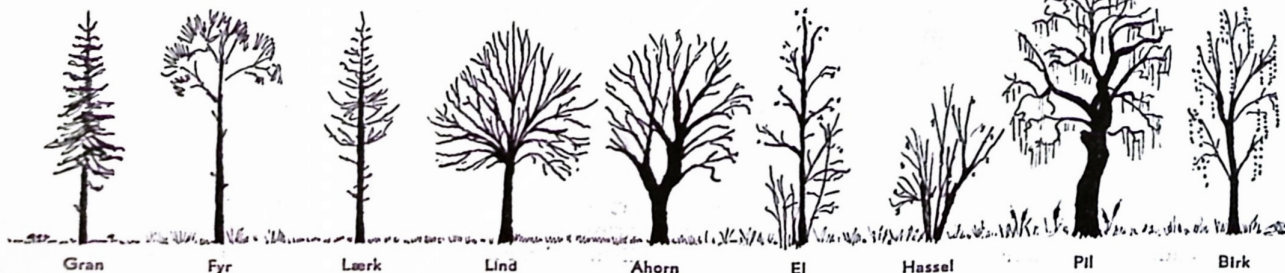
er helt hvidt i træet med meget mørke knaster. Den brænder næsten

TRÆ og BRÆNDE

som lind. — Ahorns anvendelsesområde er også næsten som lindens, idet man dog for de finere træarbejders vedkommende foretrækker ahorn, for eks. til billedskæring, skeer og lignende.

El

er en meget blød træsort. Her kan træet have to forskellige farver, idet der er to sorter, rødell og hvidell. Rødel har som navnet antyder en rødlig træfarve, og modsat er hvidellen hvid i træet. Den er lidt hårdere i træet end rødellen. — Ellen brænder let, men giver kun lidt varme og få gløder. Elletræ har navnlig to anvendelsesområder, nemlig træskobunde (på grund af træets

Vi har tilbageerobret en del af Skåne.

Under svenskekrigene måtte vi give afkald på Halland, Blekinge og Skåne, men det er nu lykkedes at tilbageerobre 20—25 tdr. land i Skåne. Korpset har erhvervet omtalte stykke land med tilhørende gård. Det er beliggende på Söderåsen ca. 40—45 km fra henholdsvis Landskrona og Hälsingborg, og er således indenfor rækkevidde for de fleste spejdere i Nordsjælland. Det er en svensk ødegård, beliggende helt op til de store skovarealer som er på Söderåsen, og er det ideelle

DU ER GRUNDEJER i Sverige!

terræn for spejdere, vildt og uvejsomt, og som gårdarten siger, meget øde.

Stedet er velegnet til virkelig orientering, og når man betænker, hvordan de svenske kort laves, bliver en sådan orientering ikke lettere.

Endnu en fordel er knyttet til denne grund, nemlig den, at vi uhindret kan færdes i skovene i modsætning til skovene herhjemme i Nordsjælland.

Een ting skal vi dog gøre os klart, at uanset at det er korpset der ejer grunden, og det for så vidt er dansk land, er vi dog gæster i et fremmed land, og som følge heraf bliver der lagt mærke til os. Vi må derfor færdes derovre som gæster, og således at det venskabelige forhold som vi har til naboerne vedblivende vil være venskabeligt. Vi må som sagt færdes frit i skovene på åsen, men til gengæld vil vore svenske nabo-

er meget nødt til at have trafik af spejdere ind over deres marker (det gælder også græsningsarealer), og da markerne er få, små og meget magre, må vi undgå at komme der. Da langt det meste er skov, er det meget let at overholde, og omvejene udenom markerne vil kun være korte, så lad det være en aftale, at det overholder vi.

Billederne på denne side er taget ved et skovmandsstævne som Københavns Nørre Distrikt afholdt på korpsets nye grund, og de giver Jer et lille blik af, hvor dejligt der er derovre.

B.G.

lethed, som dog også gør at det slides hurtigt). Det andet område er røgning af fisk. Det siges at elletræ skal ligge i tre år, før det kan bruges hertil, og det er sikkert forklaringen på de enorme stabler af brænde ved de bornholmske røgerier.

Hassel

vokser jo nærmest som buske, og afgiver ikke gavntre af betydning. De tykkeste af grenene er fortrinlige til lejrarbejder, da de altid er lige og reelle.

Pil

er meget grov i træet, og da den samtidig er meget løs i det, er der ikke mange anvendelsesområder. Den brænder også meget dårligt og sprutter når den kommer på bålet. De tynde grene, som er meget seje, bruges til tøndebånd.

Birk

er helt hvid i træet, ofte med meget flammende årer. Da den samtidig er meget seje, er den anvendelig på mange områder. — Birken brænder godt, giver megen varme, ryger ik-

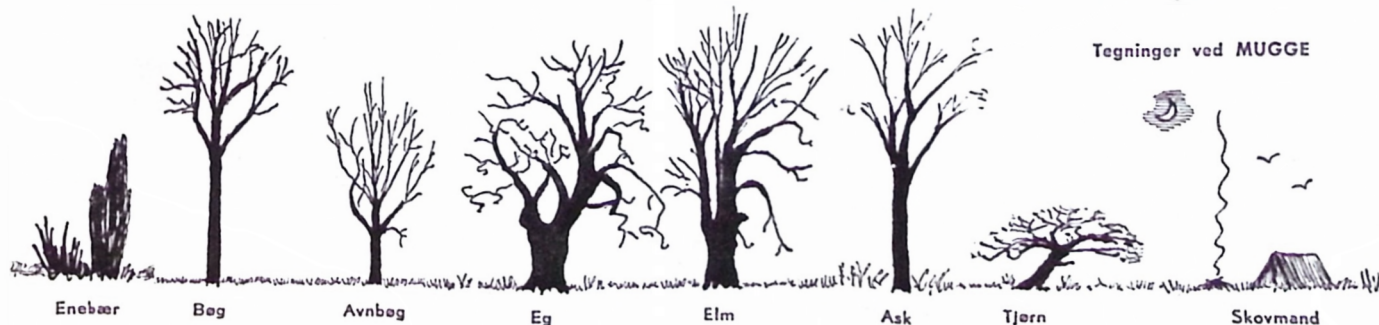
ke og lugter heller ikke. Desværre giver den ikke mange gløder. — Den bruges til vognstænger på hestevogne, landbrugsredskaber og lign. Endvidere til finér og drejearbejder. Risene er gode til lejrskoste.

Enebær

er den sidste sort under de bløde træsorter. Den forekommer jo kun som busk, men den brænder godt og giver ret gode gløder. De sværeste af grenene er fortrinlige til træskafter.

B.G.

(Fortsættes i næste nummer)

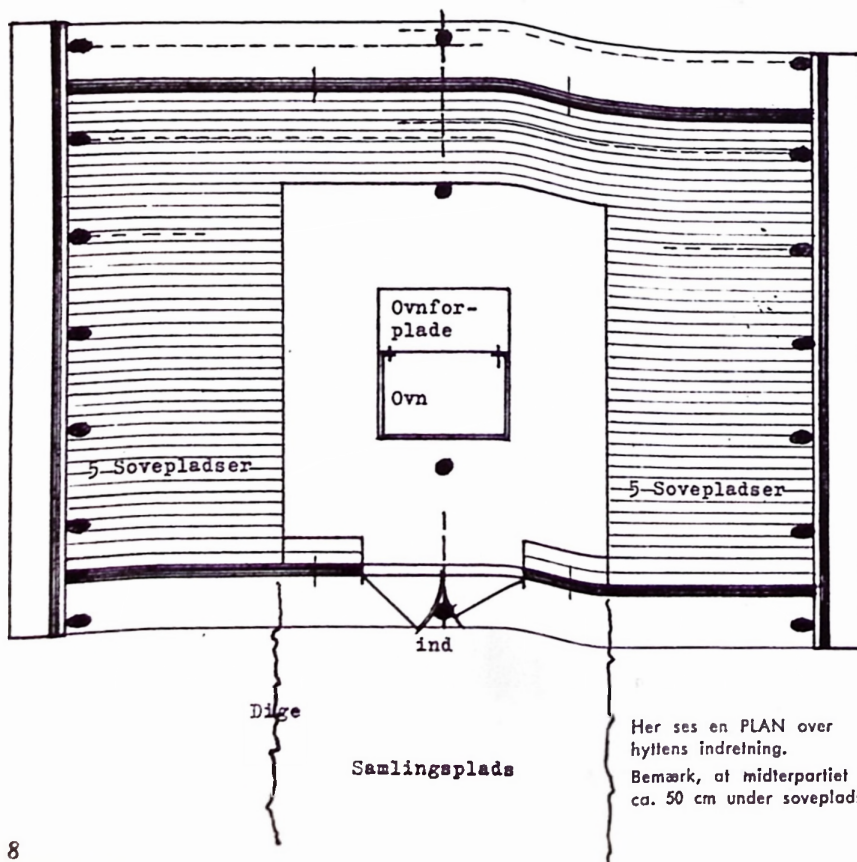
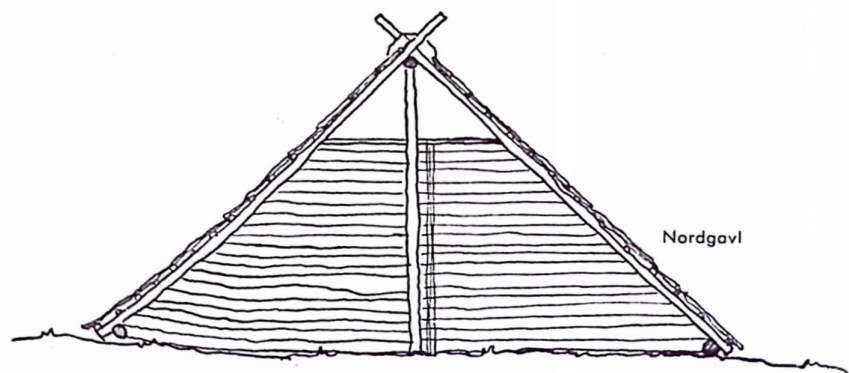

Føden

under eget bord

Det er arkitekt **Elith Juul Møller**, der har tegnet dette tredje projekt i Magasinets serie af patruljehytter. Den er holdt i en forholdsvis enkelt »telt«-facon, og skulle være lidt nemmere at gå til for en patrulje eller en trop, end de første to projekter.

Med eneret for
SPEJDERNES MAGASIN
bringer vi her det tredje projekt
i serien om
PATRULJEHYTTER

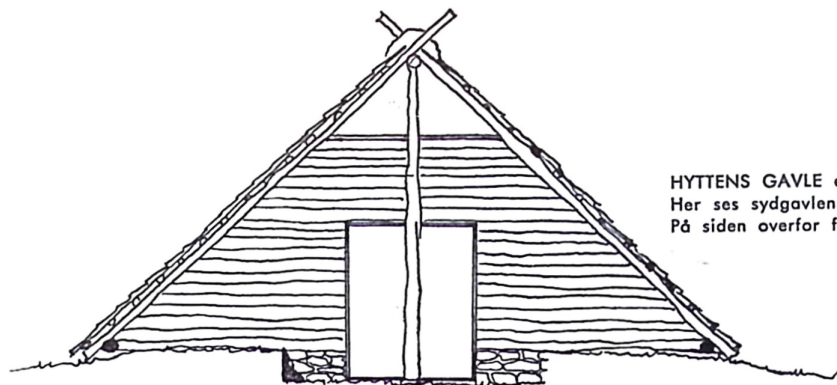

Om udformningen af hytten og de påtænkte materialer bemærker arkitekten følgende:

Remme, aas og stolper såvel som alle spærene er af uafbarket rundgran. Taget dækkes med birkebark i størst mulige stykker, (fås på finerskærerier), og rygningen lægges af mønningstørv.

Gavlene beklædes med imprægnerede ikke-kantskårne granbrædder på klink, og døren laves som en revledør. Der anbringes fast glas i gavltrekanterne.

Ovnens kan med forpladen slået ned også benyttes som pejls (se interiørperspektivet). I lukket stand fungerer den som brændeovn.

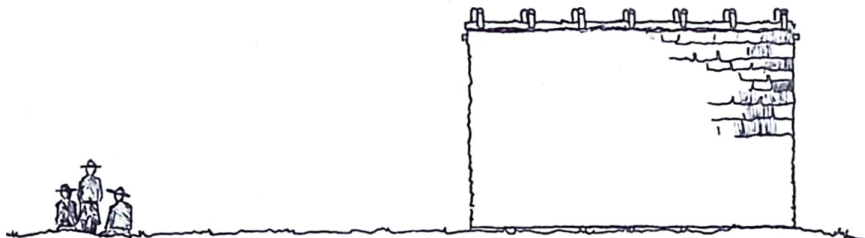

HYTTENS GAVLE er næsten ens.
Her ses sydgavlen med indgangsdøren.
På siden overfor finder man nordgavlen.

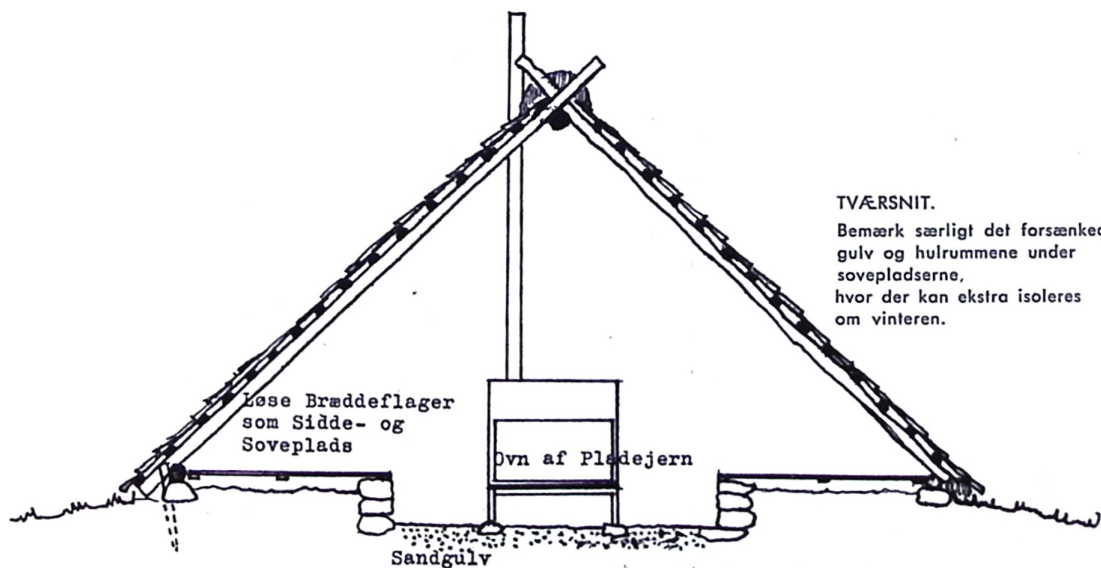
Under sovepladsernes bræddefla-
ger isoleres om vinteren med halm.

Hytten er 3,30 m høj, fra tagaas
til jord, idet midterpartiet af hyt-
tens indre er sænket yderligere 50
cm, se tværsnittet. — Bjælkerne,
der bærer selve hytten er ca. 5,75 m
lange, og de ydre dimensioner af
hytten er 5,75 m (siderne) $\times$ 7,25 m
(gavlne). Den skulle kunne rumme
sovepladser for 10 mand eller me-
re.

Troppe eller patruljer, der er in-
teresseret i dette byggeri, må, for-
inden de går i gang, skrive til Spej-
dernes Magasin.

Siden af hytten — set fra øst.

TVÆRSNIT.

Bemærk særligt det forsænkede
gulv og hulrummene under
sovepladserne,
hvor der kan ekstra isoleres
om vinteren.

SPÆNDENDE TING

- ser
dagens
lys...

»Slesvig er en meget stor by ved verdenshavets yderste bred. Dens indbyggere er tilbedere af Sirius, bortset fra et lille antal, som er kristne og har en kirke. De fejrer en fest, hvorved de alle kommer sammen for at ære Gud og spise og drikke. Den, der slagter et offerdyr, rejser for sit hus pæle og hænger offerdyret op derpå, hvadenten det er en okse eller en vædder, en gedebuk eller et svin, for at folk kan vide, at han har ofret det til ære for sin gud. Byen er fattig, dens beboeres hovedernæring er fisk, hvorefter de har masser. Nyfødte børn kastes i havet for at spare omkostningerne ved deres opfødelser; kvinden har ret til at forlange skilsmisse, når hun vil. Man har også der en kunstigt fremstillet øjensminke; når de anvender den, tager skønheden aldrig af, men tager endog til hos mænd og kvinder. Aldrig har jeg hørt hæsligere sang end slesvigernes, det er en brummen, som kommer fra deres struber, i lighed med hundegøen, dog endnu mere dyrisk end denne.«

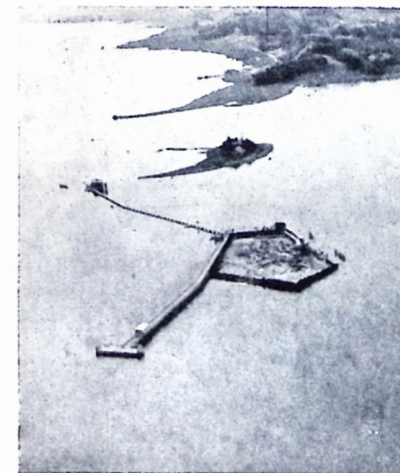
Denne farverige og journalistisk set storartede beretning er et af de ældste skriftlige vidnesbyrd, der foreligger til belysning af Danmarks historie. Det stammer fra det 10. århundrede — altså fra vikingetiden — og er udarbejdet af en arabisk købmand, der havde vovet sig den lange vej til Danmark for at afsætte sine farvestrålende orientalske varer og skaffe sig slaver og pelsværk i stedet.

Vi ved, at byen, han nåede til, var et velkendt og livligt handels-

Sand og slam løsnes ved spuling, hvorefter det fjernes forsigtigt med hænderne.

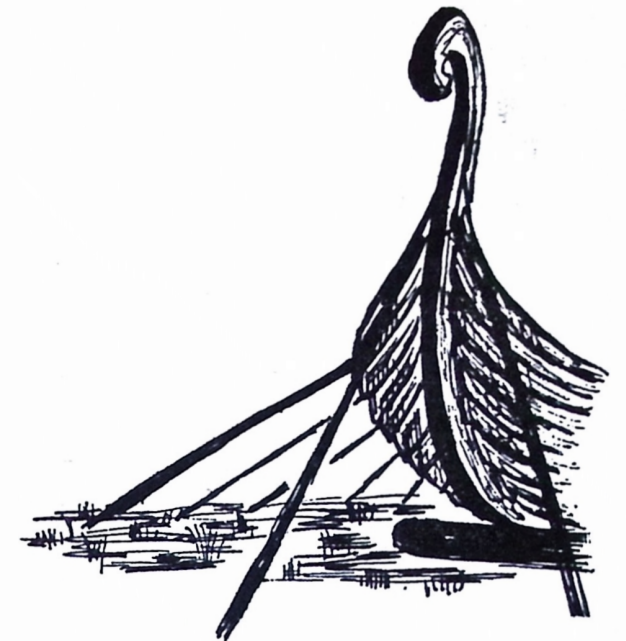
centrum for datidens købmænd, men ellers er vort kendskab til disse fjerne tider kun sporadisk og usikkert. De skriftlige beretninger er få, ofte endda modstridende og egnede til at sætte forskeren mange grå hår i hovedet. Det er sjældent, man om denne periode tør hævde noget med absolut sikkerhed. At der dog er noget om det, når samtidige engelske kilder for eksempel kalder danskerne »de forslugne«, behøver vi nu sikkert ikke at tvivle på.

Imidlertid henter historikeren jo ikke alene sin viden fra gamle skriftlige overleveringer, men også — og i lige så høj grad — fra fund af redskaber, våben, gravofre, rester af voldanlæg, huse og skibe.

Den kunstige ø omkring findestedet midt i Roskilde fjord.

FOTOS:
NATIONAL-
MUSEET

Der er sikkert ikke tvivl om, at der endnu ligger mange uopdagede skatte i den danske jord, som kan kaste lys over forholdene i vore barske vikingeforfædres verden. Et aktuelt bevis på, at man stadig kan finde nye ting, er blandt andet det nylig gjorte fund af 5 store skibe i Peberrenden i Roskilde fjord.

Mod sørøvere eller hvad?

Man havde i lang tid vidst, at der lå et vrag i den smalle rende mellem de to små øer Kølholm og Peberholm noget syd for Frederikssund. Overleveringen kaldte det »Dronning Margrethes skib« og fortalte, at dronningen havde sænket skibet for at spærre Roskilde fjord for sørøvere.

En nærmere undersøgelse viste imidlertid noget andet.

Da to af Nationalmuseets videnskabsmænd i sommeren 1957 trak i frømandsdragt og dykkede i fjorden for at studere vraget, blev det klart, at bølgerne skjulte 5 eller 6 stenlastede skibe, der var sænkede som en vældig spærring over Peberrenden, som i hine tider var fjordens vigtigste sejløb. Endvidere fandt man ud af, at skibene ikke stammede fra dronning Margrethes tid, men var langt ældre, formodentlig fra det 10. århundrede. Det måtte altså være vaskeægte vikingeskibe!

Historikerne øjnede en usædvanlig betydningsfuld opdagelse.

Af fundet fremgik ganske tydeligt, at skibene ikke var gået til bunds ved et ulykkestilfælde, men måtte være sænket med vilje med et ganske bestemt forhold for øje. Formodentlig har Roskildes beboere villet beskytte sig mod en fjendtlig flåde ved at foranstalte en kraftig spærring tværs over fjordens sejløb. Hvilken krig, der har været tale om, ved vi imidlertid ikke og vil formodentlig aldrig nogensinde få det at vide.

Det er heller ikke det vigtigste.

Enestående fund.

Grunden til, at arkæologerne har indledt et minutløst arbejde for at redde de sænkede skibe, er først og fremmest den, at der her er en fantastisk chance for at få forøget sin viden om vikingetidens skibe, deres form og konstruktion. Peberrenden så for arkæologerne ud som et Eldorado. Tænk en hel flåde lå gemt her og ventede på forskernes arbejde! Og flere af skibene var så velbevarede, at man ved omhyggeligt arbejde kunne redde næsten samtlige dele, få dem konserveret og sat sammen, så de vil kunne give os et fuldkomment billede af den fundne skibstype. Det var i virkeligheden en sensation.

Det stod imidlertid fast, at man måtte gå yderst varsomt til værks. Alle jernnagler var rustet bort, så hvis man forsøgte at lade frømand

Flere hundrede tons sten måtte flyttes, før vikingeskibene var frilagt. Billedet viser de plankebroer, der var lagt ud over vrage, og hvorfra arbejdet foregik med at fjerne sten, sand og mudder fra udgravningsområdet.

det miste sin facon, og der ville ikke blive mulighed for at rekonstruere skibene. Arbejdet i fjorden var en langsommelig proces. Hver eneste lille stump, man fandt, blev omhyggeligt fotograferet og målt, før den blev pakket ind i en plasticpose og sendt til Nationalmuseets afdeling i Brede for at blive konserveret. Arbejdet begyndte i sommermånederne i år, og først langt hen på efteråret kunne man lægge sidste hånd på værket og atter lade bølgerne skylle hen over det nu vidtberømte fundsted i Peberrenden.

For stadig at forhindre træet i at tørre ind lader man i øjeblikket vragedelene svømme rundt i nogle store kar, som er opstillet i Brede. Om kort tid kan konserveringen formodentlig begynde. Den skal iværksættes under en helt ny form. Tilnærmelsesvis er fremgangsmåden den, at vandet koges langsomt ud af vragsumperne samtidig med, at de fyldes med en slags voksmasse, for at bevare faconen. Processen er meget langsommelig og vanskelig og kræver, at der føres omhyggeligt tilsyn med hver enkelt fase i udviklingen. Det må forventes, at der endnu går mange måneder, før skibene bliver udstillet i det museum, man har planer om at bygge til dem et sted ved Roskilde fjord. Men så meget større bliver spændingen jo.

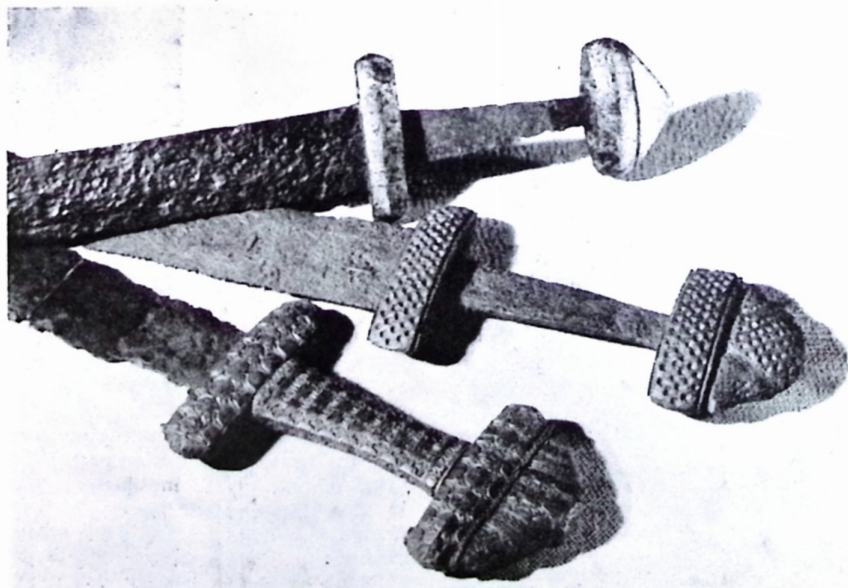
bjærge skibsdelene, var der betydelig risiko for, at plankerne skulle gå fra hinanden og blive ført bort med strømmen.

Konklusionen var, at man nødvendigvis måtte tørlægge området. Arbejdet kunne ikke foregå under vand.

stant fugtige. Hvis træet tørrede ind, før det blev konserveret, ville

På den kunstige ø.

Der blev nu hamret en solid spunsvæg ned i fjordens bund omkring det sted, vikingeskibene var placeret, og herefter blev vandet langsomt pumpet ud inden for spunsvæggen. Efterhånden som vandstanden sank, fjernede arkæologerne forsigtigt skibenes stenlast, og snart kunne det vanskelige arbejde med at redde de enkelte skibsdeler begynde. Hele den kunstige ø, man havde skabt midt i fjorden, blev til stadighed oversprøjtet af en mild regn fra et sprinkleranlæg, idet det var nødvendigt at holde de træstykker, som man med største varsomhed fremdrog, kon-

Sådan så sværdene ud, som de krigeriske vikinger brugte.

Hvordan var vikingeskibene?

Regner man med at få noget virkeligt nyt at vide, når skibene står klar? Kender man ikke vikingetidens skibe fra andre fund i Danmark og det øvrige Norden? Jo, det gør man, men mens man førhen næsten udelukkende har fundet krigsskibe og kongers og fyrsters pragtbåde, drejer det sig denne gang om mere fredelige skibe bestemt for handel, og deres konstruktion kender man kun lidt til på forhånd.

Vikingetidens fartøjer var elegante, lette og spinkle både, konstrueret med stor dygtighed og med velgennemtænkt hensyntagen til materialernes art og karakter. Mens krigsskibet havde årer langs hele skibssiden, var handelsskibet først og fremmest et sejlskib, kun udstyret med årer for og agter.

Datidens skibsværfter.

Vi må formode, at bygningen af skibene har fundet sted på faste pladser — dels i nærheden af vand og dels i nærheden af skov, hvorfra man hentede sig tømmer. Vi kunne vel egentlig godt kalde disse pladser for datidens skibsværfter. Sandsynligvis har Roskilde haft et sådant fast arbejdssted for skibstømrere, hvor kongen, høvdingen, bonden eller købmanden kunne henvende sig for at få bygget skibe til handelsfart eller erobringsfærd.

Krig og fred.

Det, vi først og fremmest tænker på, når talen falder på vikingetiden, er jo unægteligt de drabelige og blodige erobringstogter med skib over havene, og visselig har de været et af tidens mest karakteristiske træk. Vi har for eksempel vidnesbyrd om, at vikingerne hærgede og plyndrede London, at de gjorde strandhugst op ad Seinen, at de afbrændte Nantes og Hamburg, plyndrede Paris, spredte skræk og rædsel i Middelhavet og forsøgte at erobre landområder fra fremmede herskere mangfoldige steder i Europa.

Der var altså virkelig grund til at blive nervøs, når vikingeskibenes sejl viste sig i horisonten.

Billedet er imidlertid ikke helt så enkelt, og blandt andet fundet i Roskilde fjord kan fortælle om en anden side af sagen. Den omstændighed, at der er tale om udpræ-

gede handelsskibe, vidner om, at nordboerne trods alt også har begivet sig ud på en anden — og fredeligere — form for vikingefærd end den, der affødte skrig langs Europas kyster:

»Gud fri os fra de vilde norman-ner!«

SIDSTE!

Lige inden redaktionens slutning blev det meddelt, hvor det fremtidige museum for vikingeskibene skal ligge. Det bliver Roskilde, der til sin tid kommer til at huse de spændende og enestående fund.

Hvor der
er en vilje..

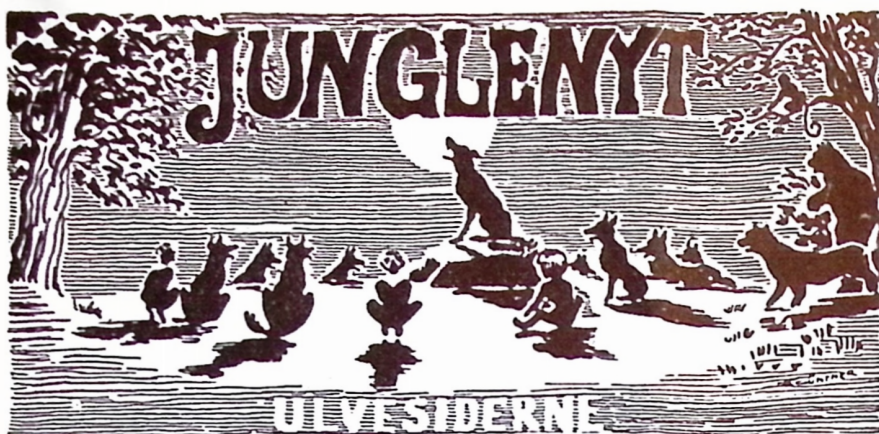
EN MAND I EN HÅRD SKÆBNES KVÆRN (fortsat fra side 5)

skellige udenlandske virksomheder, og med legendarisk utrættelighed taler han sine protégés sag i foredrag og artikler. Hans børnelejligheder har hidtil kun været åbne i sommerhalvåret. Men for tiden lægges der sidste hånd på den første helårsskole i Kramnitze på Lolland, bygget ved frivillig arbejdskraft af udenlandske spejdere. De børn, der bliver sendt hertil, modtager hver et tilskud fra staten, de tilhører, og ligesom hidtil bliver resultaterne af hvert enkelt barns behandling nøje bogført i en journal, der overleveres til de stedlige myndigheder efter

deres hjemkomst, så at man i hjemlandet kan få et reelt overblik over, hvad omkostningerne er omsat i.

Der er mange interessante lighedspunkter mellem kordegn Kofoeds berømte arbejde for arbejdsledige og deres familier, og Stig Guldbergs indsats. I disse mænd har vi fået to personligheder med samme gudbenådede organiserings-evne og samme frigjorthed fra vanetænkning. Kordegn Kofoed sled sig op og døde alt for tidlig. Men man har lov at håbe, at Stig Guldberg i mange år vil få lejlighed til at forbavse verden med resultaterne af sin ukuelige livsvilje.

Inger Lauridsen.

Kære ulve!

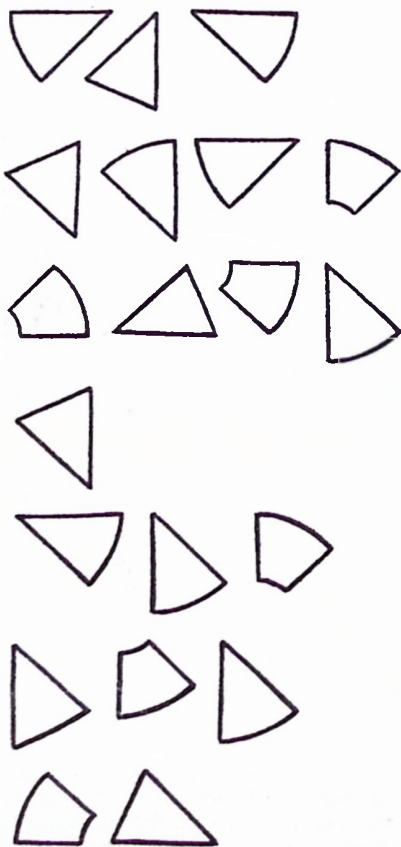
I et blad fandt jeg en dag nogle mystiske tegninger, som viste sig at være kodeskrift.

Mon I kan tyde en kode?

Jeg har her på siden skrevet »noget« til Jer, så kan I jo prøve Jer frem.

Kender I en sjov kode, så skriv noget og send det ind til MAGASINET. Hvis vi kan skaffe plads til det her på ulvesiderne, skal det nok komme.

Fox.

NØGLE TIL KODEN NÆSTE SIDE

Baloo, 2. Århus flok.
Wontolla, Bjergulvene,
Birkholm flok.

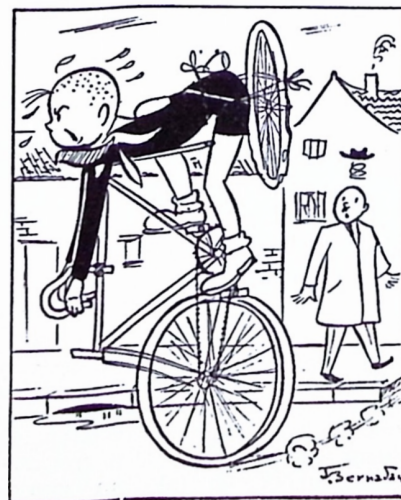
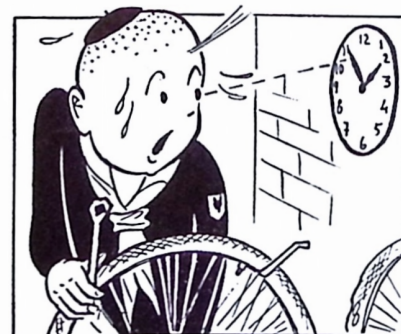
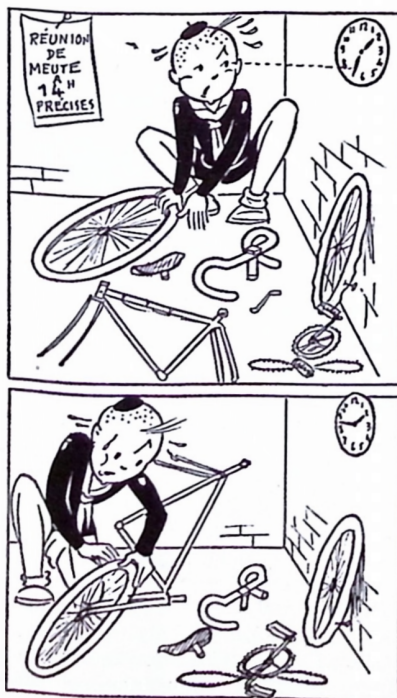
MANEDENS 30 KM VANDRINGER

- 14 ulve fra 1. Kolding flok.
- 10 ulve fra Skørping.
- 14 ulve fra 3. Godthåb.
- 4 ulve fra II. Absalon, Daner.
- 5 ulve fra II. Absalon, Vikinger.
- 8 ulve fra 1. Frederikshavn.
- 11 ulve fra 2. Århus
- 16 ulve fra 2. Thisted.
- 14 ulve fra Birkeflokken.
- 10 ulve fra Eskemose flok
- 11 ulve fra 2. Hellig Anders.
- 9 ulve fra Præriulvene, Kastrup-
Tårnby.
- 10 ulve fra 3. Tåstrup.
- 38 ulve fra Augustenborg flok.

Den franske ulveunge

skal til flokmøde kl. 14 præc., men

Lyt her, oh ulve!

Det gamle jagtår er endt, et nyt stunder til. I har strejft om i junglen og har set og hørt meget i de måneskifter, vi har lagt bag os. Talrige som stenene, der er spredt omkring rådklippen, er de oplevelser, I har haft i det år, der er gået. Regntiden var vel lang, men det får blot sammenholdet mellem ulvene i de mange stammer til at blive stærkere.

En tid lang vil vi endnu kunne tumle os i hulens lune mørke, men udnyt tiden vel, oh ulve. Lad ikke jeres klæder miste deres skarphed og lad ej heller jeres sanser svækkes. Husk altid at »Lydløse fødder, øjne, der kan se i mørket, øren, som kan høre vindene rejse sig fra deres leje og skarpe hvide tænder — det er kendetegnene på vore brødre.«

God jagt i det nye år, ulve!

Kim.

RIKKI-TIKKI-TAVI

1. Rikki-Tikki knuste 2 af Nagainas æg og tumlede tilbage gennem melonbedet med det tredje i munden. Han pilede op til verandaen. Nagaina svajede frem og tilbage med kroppen ganske nær ved Teddy, mens Rikki-Tikki kom farende og råbte: »Vend dig om, Nagaina, vend dig om og slås.« »Hver ting til sin tid,« sagde Nagaina. »Jeg skal snart gøre mit regnskab op med dig.«

»Se til dine æg,« sagde Rikki-Tikki. Den store slange drejede sig halvt om, og så ægget mellem Rikki-Tikkis forpater.

»Ah, giv mig det,« sagde hun. »Hvad giver du mig for et slangeæg, det uigenkaldeligt sidste af dem alle. Hele resten bliver ædt nu af myrerne i melonbedet.«

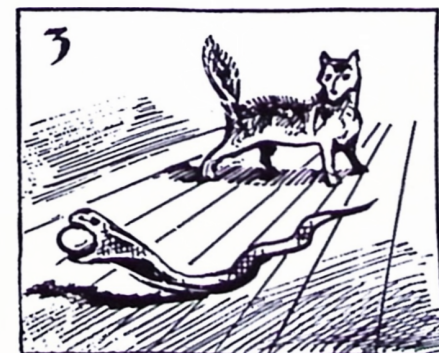
2. Nagaina snurrede helt omkring. Dette øjeblik benyttede Teddys far sig af og halede ham tværs over bordet i sikkerhed udenfor Nagainas rækkevidde.

3. »Snydt, snydt. Rikk-tck-tck-«, lo Rikki-Tikki. »Drengen er frelst, og det var mig, — mig, der bed Nag i hovedet i badeværelset.«

Rikki-Tikki sprang rundt om Nagaina. Han havde glemt ægget, og mens han trak vejret et øjeblik, fik Nagaina det i munden, vendte sig mod verandatrappen og fløj som en pil ned ad havegangen med Rikki-Tikki lige efter sig.

Nøglen til koden

Kunne du løse koden på forrige side? Ellers find ud af, hvad figurene betyder ved at se her:

Nu har vi da vist snart haft hele landet repræsenteret blandt spørgerne til De 13's råd. Denne gang dumpede der et brev fra Sønderjylland ind gennem redaktørens brevkasse. Det er temmelig langt, så vi kan ikke gengive det her, men dets indhold vil fremgå af følgende svar fra et af rådets medlemmer:

Kære PF.

Tak for dit lange brev. Det er morsomt at læse om dine spejderkammerater i alle Danmarks landsdele. Det er rart at have gode venner, — både når de skal besøges, og når disse kommer på besøg.

Men du slutter med en bemærkning, som jeg ikke helt forstår, idet du skriver, at »vi er jo først og fremmest danskere, og bør vel gøre mest for at lære vore egne landsmænd at kende.«

Ja, selvfølgelig bør vi først og fremmest lære os selv at kende til bunds, men det skulle nu heller ikke være så svært med de relativt små afstande, der er her i landet. Dog forekommer det mig, at der er en undertone af uvilje imod »alt dette »internationale«, som jo er så »moderne«. Det skulle der ikke så gerne være. Du kan slet ikke tænke dig, hvilke glæder og fornøjelige oplevelser en international forbindelse kan give dig. Jeg er sikker på, at din tropsfører vil give mig ret, hvis jeg foreslår dig at finde frem til nogle udenlandske spejde-

re, næste gang troppen er på sommerlejr i Sverige, Norge eller måske et sted, der ligger længere væk.

Jeg kørte en dag ned gennem Tyskland på en autobane. Ved en parkeringsplads stod en tilsyneladende meget træt tysk spejder. Han havde været på tommelfingertur helt op til Nordsverige og var nu på vej hjem til Köln. Jeg skulde samme vej og tog ham med.

og bad mig love, at jeg ville besøge dem, hvis jeg nogensinde kom på de kanter. Det vil jeg meget gerne.

I Østrig tog jeg en dag ind på et hotel. En ung mand sad og halvsov i portierlogen og bemærkede mig knapt. Om aftenen skulle jeg ud til en særlig begivenhed og havde »pænt jakketøj« på med spejderemblem i knaphullet. Den unge mand i logen fik øje på det og lavede vældigt op. Næste morgen, da jeg skulle rejse, var han væk, men næppe havde jeg sat mig ind i min bil, før han kom styrtende hen ad gaden, råbende og fægtende med armene, for at jeg skulle vente på ham. Han medbragte et meget fint hatteemblem for østrigske førere (han havde åbenbart lige købt det, for det var fint pakket ind i det østrigske spejderdepots papir). Han bad mig tage det med hjem og hilse på de spejdere, jeg kendte, fra en østrigsk spejdervæn, for — som han

VEN MED HELE VERDEN

Næppe havde han sat sig ned, før han sov. Det blev ikke til megen snak, som jeg havde håbet på, og ca. 150 km længere sydpå satte jeg ham af. Jeg fortalte ham, at jeg også var spejder og gav ham et af mine divisionsmærker, som jeg altid har med, når jeg er på rejse. Han takkede meget søvnigt, og jeg så ikke mere til ham. Jeg blev derfor glædeligt overrasket, da der til jul kom et langt brev fra ham, underskrevet af en hel patrulje. De havde talt en hel del om denne danske spejder, der gav dem et af sine mærker, og vedlagde en hel samling tyske. De sendte mig deres adresser

sagde — »vi er jo alle én stor familie«.

Tilfældigheder vil du måske sige. Javel, men de beviser da, at en spejder, ligegyldigt hvor i verden han træffer andre spejdere, er ven med dem, uanset religion, hudfarve eller sprog.

Vend blikket udad danske spejdere, og bliv ven med hele verden!

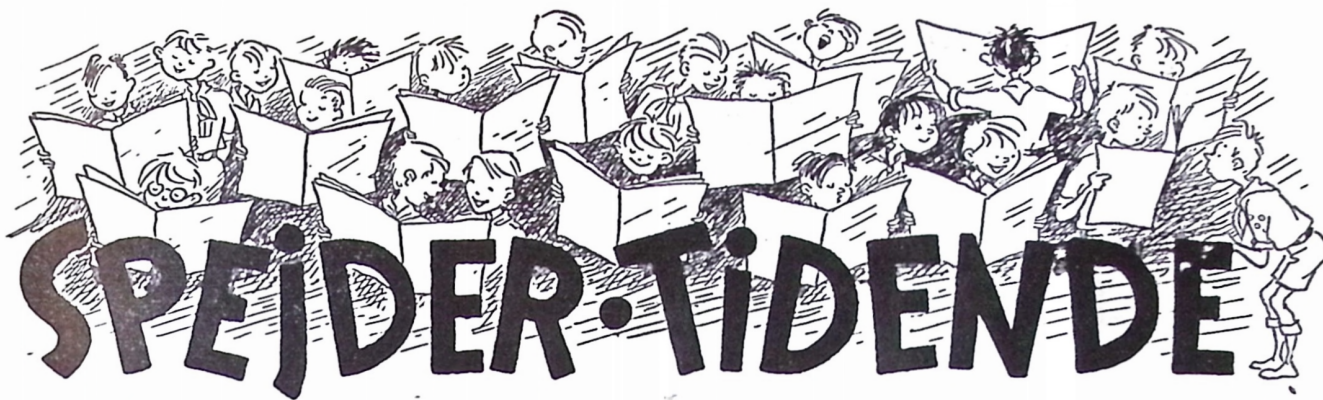
MÅNEDENS MADTIPS

En lille svedskedessert
(laves i aluminiumsfolie)

Lidt svedsker, lidt sukker og et par skiver franskrød.

Læg svedskerne i blød en nat. En

skive franskrød blødgøres med vandet som svedskerne har stået i; læg to eller tre af svedskerne derpå, drys lidt sukker over, og læg en anden blødgjort skive franskrød ovenpå. Pak det ind i et par stykker aluminiumsfolie, og læg det i et hul i dit glødebål. Dæk det til med gløder, og ca. 10 minutter efter har du en herlig forfriskende dessert.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Claus Nar, Farum, bygger hytte.

Københavns vokseværk har for længst bredt sig til Farum, hvilket resulterer i øget tilgang til trop og flok. Nye patruljer og endog en ny flok ser dagens lys i denne tid.

For at kunne huse alle disse ulve og spejdere var en kraftig lokale-udvidelse nødvendig. Man valgte derfor selv — med forældrenes hjælp — at mure et nyt hus op. Arbejdet begyndte i juni, gulvet var støbt i august, og den 7. oktober op-randt rejsegildet efter ca. 1000 arbejdstimer.

Huset ligger et stykke fra byen i frie, skønne omgivelser nær Farum Lillevang og er på ca. 80 m², hvoraf halvdelen går til trops- og flok-lokale. Derudover er der W.C., køkken og 3 patruljerum.

Byggeriets økonomiske grundlag hviler på spejdervenlige personers rundhåndethed og en vellykket høstfest i september. — Hytten er endnu langt fra færdig. I Farum arbejder man videre i ledige stunder, når skolen og det almindelige spejderarbejde ikke kræver en indsats.

Indvielsesdatoen er ikke fastsat, men man håber engang i årets løb at kunne bringe Spejder-Tidende et billede af en færdig hytte.

Gilwell Park.

Lidt nord for London ligger de engelske spejdes store spejder- og førertræningsejendom, Gilwell Park, efter hvilken B-P i sin tid tog sit navn, da han blev adlet. — Gilwell Park er samtidig et internationalt førertræningscentrum, og selv om man på ejendommen i forvejen har to lejrpladser til de såkaldte

Gilwell kursus, kaldet henholdsvis »Training Ground« og »The Orchard«, har man nu udvidet med et nyt trænings-areal, der har fået navnet »Woodland«. Herefter er man i stand til at afholde endnu flere førerkursus for både britiske og udenlandske spejdere.

The-bladet.

Under denne overskrift gøres der i Frie Fugle's tropsblad opmærksom på, at Ørnepatruljen har anskaffet et thefilter. — Bladet ud-

lægger det således, at »Herefter kan alle, der ønsker at si maling, grus, the og lignende trygt henvende sig til patruljeføreren i Ørnene, som vil være villig til at låne det ud.«

Dansk vejr, model 1962.

Fra 2. Odense's tropsblad har vi »sakset« følgende lille meget sigende vers:

»Der findes ikke dårligt vejr, men kun forkerte klæ'r!
Det er så sandt, som det er sagt:
nyd Danmarks vejr i dykkerdragt!«

Fra Østerbro divisionens turnering ved Vallo har vi hentet dette billede af en patrulje, der er ved at lave UGANDA-MIX-TWIST.
Uhm —

Sundby division

holdt midt i november divisionsfest, og i stedet for den sædvanlige spejderunderholdning, var det denne gang førernes tur til at træde på de skrå brædder under opførelsen af C. Hostrups: En spurv i tranedans. Det blev en stor succes, og overskuddet blev pænt, selv om der var større udgifter, end normalt, da udgifterne til leje af dragter o. l. var ekstraordinære.

På billedet ser man skræddersvend, Peter Ravn og hans kæreste, Mine, i en af deres duetter.

Patruljeblade.

Magasinet har tidligere berettet om forskellige patruljeblade landet over. Vi har siden fået sendende yderligere tre, som vi synes, det er værd at fortælle om. Det ene hedder »Høgen«, men udover at det må være fra en Århus trop, kan vi ikke se, hvor det nærmere hører hjemme. Bladet er imidlertid godt og velskrevet, og det er tilsyneladende udkommet lige siden 1958. — Også »Uglegylpet« fra Rolfs trop på Fyn er meget indholdsrigt, bl. a. med interviews, patruljenyheder og diverse spejderstof fra såvel Fyn som andre steder i landet. — Endelig har Ørnene fra Oberst Læssøes trop i Kolding sendt et meget digert blad, indeholdende programmer for patruljemøderne og -turene i den kommende tid samt instruktivt stof m.m. Altsammen rigt illustreret. — Vi siger bravo til alle de tre initiativrige patruljer, og håber de må få glæde af deres blade.

Spejderaktion på Bornholm.

Spejdere fra alle de fire korps på Bornholm har i efteråret hjulpet ved en aktion til fordel for algeriske flygtninge. Sgt. Georgsgildet i Rønne satte sig i spidsen for en indsamling af tøj til de 40.000 nødstedte algeriske flygtninge, der befinder sig i Marokko, og til hjælp ved indsamlingen havde man grønne, blå og gule spejdere. Der patruljevis sendtes rundt omkring i byen sammen med en række lastbiler. Det foregik ikke alene i Rønne, men også andre steder på klippeøen, og resultatet var en meget stor mængde godt og brugbart tøj til formålet.

Sejldugsbåds-sejlads.

I »Bavnen«, tropsblad for 5. Godthåb, har vi fundet følgende beskrivelse af Søllerød divisionens skovmandsturnering, som man havde et gæstehold med til:

»En stille septembermorgen, meget tidligt, mødtes en lille gruppe skovmænd ved bredden af den til tider så oprørte Lyngby sø. Man afventer den store DC's ankomst. Der kommer han rullende i sin »car« og gennem det nedrullede vindue lyder »start«. 15 hold vælter af sted, og inden længe er arbejdet med at konstruere den bedste sejldugsbåd i fuld gang. Det første hold tager af sted. Man arbejder som besatte. Nu er vi endelig færdige. I vandet med den. Men o ve og skræk. I vor iver for at stramme tovene, er kølen gået gennem underlaget, og vi har et hul på ca. 17 cm's længde. Hvad nu? Efter et øjebliks betænkning har vi fundet ud af en ny konstruktion, ti minutter efter foregår søsætningen

af det gode skiv »Haletudsen«. Over bølgen den blå når vi omsider Mølleøens udlob fra Lyngby sø, og lidt efter sænker mørket sig. Ovenover høres en infernalsk buldren, vi er på vej under kongevejen. Videre går sejladserne op ad åen, gennem slotsparken, hvor damer skri'r og pudelhunde gør. Vi lader den store skare af vildtjublende mennesker bag os, og fortsætter ind i en verden for sig. Pludselig og uden grund får »Haletudsen« lyst til at studere bundforholdene, så man lader som man har lyst til et bad, og lader sig roligt glide ud i Mølleåen, som kun modtager kloakfløb fra 5 omegnskommuner. Men efter at have fungeret som frømand i 5 minutter er vi flot igen, og nu kan vi rigtigt nyde synet af et hold, som kun brugte en time i mudderbadet for at finde deres båd. Videre går det. Vi er en smule handicappede af at have et lille springvand mellem benene på os, men ved at tømme båden for hver 300 m, holder vi os flydende. Vi har nu kun 1 km igen af de 9, som turen er på. Snart kan vi blive fri for denne søspejdertilværelse. Nu kan man se målet, alle ser det, og ud fra sivene stormer overlevende frem, en med båden foran sig, en med båden efter sig i redningsrebet, en klamrer sig til sin stage, medens båden stille glider videre, en dykker efter båden på målstregen. Turneringen er forbi Se, det er skovmandsliv.«

Ny trop og flok.

Fra Harrestrup division (i Københavns nordvestlige omegn) kan vi denne gang melde om en nyoprettet afdeling, 1. Måløv trop og flok.

Rart at vide!

- På gensyn i aften.
- På hvilket hospital?

»Kilfolkets kamp«.

det er navnet på den jættedyst, som Sct. Georgsgildet i Struer hvert år arrangerer for samtlige uniformerede korps i byen. Løbet afholdtes i år som et løb rundt om det afsnit af Limfjorden, der kaldes Kilen, og som hører til de smukkeste steder i hele Limfjordslandet.

Løbet strakte sig over 4 tidsperioder, idet de deltagende 35 patruljer fra de gule, søspejderne, KFUM, FDF og DUI, måtte gennem stenaleren, vikingetiden, riddertiden og rumtiden, hver fordelt over to poster. Løbet varede i henved 9 timer, hvorefter der på »Tegltorvet« i Struer foretoges uddeling af præmier og overrækning af vandrestanderen »Kilfolkets kamp«. Vinder blev Søhestene fra Struer Sø-trop, på 2. pladsen fulgte et hold fra FDF, medens 3. pladsen måtte deles mellem en gul patrulje og en blå pige-patrulje.

Alle var glade for løbet, og den måde, det var tilrettelagt på, og glæder sig til, når Sct. Georgsgildet i Struer, der er et virkeligt — også for ungdomsarbejdet — aktivt gilde, næste september igen kalder Kilfolket til kamp.

1. Assens flok

Ved en ombrydningsfejl fik de jubilerende ulveunger fra Assens ikke deres billede med i decembernummeret. Vi siger undskyld! Og her er det så.

Roskilde kolonne.

Først i dette år kan Roskilde kolonne fejre sit 50-års jubilæum. Man vil i den anledning gerne i forbindelse med så mange af de gamle spejdere fra byen som muligt for at indbyde dem til jubilæumsfest den 16. og 17. februar.

Henvendelse om jubilæet bedes rettet til: ingeniør Flemming Schledermand, Kong Valdemarsvej 37, Roskilde, tlf. Rosa 4101.

DYE·DAVNE·TIL ·ÆRE·S·SIDEN

RIDDERE

1. Rønne
PA Tom Nielsen
Erling Foss
5. By, København
SM Jørgen Oxenboll
SM Peter Bruno Møller
Laksetruppen, Randers
SM Karl Kr. Jensen
PA Henrik Fode
5. Sønderbro, København
SM Bjarne Thorsen
1. Riiskov, Århus
PA Jørgen Gottwald
PF Jesper Krüger
2. Kong Valmar Sø, Vordingb.
PF Boye Hansen
Chr. d. II, Nyborg
SM Ole Steffensen
Fortunen trop
Ole Mogelgaard Christensen

VÆBBERE

1. Riiskov, Århus
Jens Peter Møller
Thomas Black
Henrik Myhre
Erik Trap Nielsen
Poul Rosenberg
PA Martin Seest
Carsten Ehlers
Jens Nielsen
Henrik Eriksen
John Petersen
3. Valdemar Sejrs, Ringsted
PF Niels Teilman
PF Søren Teilman
PA Gregers Vangkilde
PA Erik Skov Rasmussen
Mogens Nielsen
Erik Berg
1. Frederikshavn
PF John Fischer
Oberst Læssøe, Kolding
Peder Seirup
Laksetruppen, Randers
PF Peter Johannesen
PA Erik Baldsen Gnutzmann
PF Palle Stanzstrup
Axl Bleavvad Jensen
Carsten Fode
Peter Holmskov
1. Bække
Preben Jensen
Hans Ploustrup
6. Sundby, København
PF Steen Hansen
2. Kong Valmar Sø, Vordingb.
PF Erlend Rasmussen
PF Jørgen Black-Petersen
PA Mogens Christensen
7. Østerbro, København
PA Jørgen Klamer

1.KL.SPEJDERE

6. Sundby, København
PF Kurt Werner Wriedt
1. Riiskov, Århus
PA Jesper Matthesen
PF Jesper Krüger
5. Sønderbro, København
SM Esper Jørgensen
Aalborghus trop
SM Per Frost
SM Flemming Gregersen
PF Torben Hammer
2. Kage
Karsten Engsager
1. Rønne
PA Tom Nielsen
Erling Foss
1. Godthåb, København
PF Thomas Rein
1. Nakskov
PF Svend Aage Nielsen
3. Valdemar Sejrs, Ringsted
PF Søren Teilman
PA Gregers Vangkilde
Mogens Nielsen
Chr. d. II, Nyborg
SM Ole Steffensen
PF Søren Jensen
Fortunen trop
Ole Mogelgaard Christensen

A·VANDRINGER

- 100 km
1. Bække
Preben Jensen
Hans Ploustrup
Bent Jensen
Thomas Knudsen
Aksel Knudsen
Ole Jensen
Henning Ploustrup
Harry Jakobsen
1. Godthåb, København
PF Thomas Rein
Sdr. Omme
PF Ole Ølgård
Peder Majland
Jørgen Weis Pedersen
1. Hornsløt
PF Gorm Jacobsen
PA Per Krarup Holst
- Chr. d. II, Nyborg
PF Søren Jensen
PA Jan Ulrich
Palle Rasmussen
Incaerno, Vejstrup
PF Bent Poulsen
Kresten K. Kristensen
Aagaarden trop
PF Erwin Jensen
PA Knud Elverskov

- 90 km
2. Kage
PF Jan Eklund
Ole Christoffersen

- 75 km
- Rolf trop, Rølsted
PF Niels Aage Thomsen
Kurt Vagn Hansen
Chr. d. II, Nyborg
PF Nils Heegaard
PA Flemming Ravn
Incaerno, Vejstrup
PF Bent Poulsen
Bjarne Madsen

- 60 km
- Oberst Læssøe, Kolding
Kåre Lund Christensen
1. Frederikshavn
PF Hans Kolind
Flemming Knudsen
Jørgen Glem
Mogens Madsen
Jens Højbjerg
Frank Svenning Pedersen
Peter Møller Christensen

1. Rønne
PA Tom Nielsen
Niels Erik Thomsen
Frantz Peter Neidhardt
1. Nakskov
PF Steffen Bjerregaard
Per Marcus

2. Kage
PF Bent Nielsen
Henrik Krebs
Lars Bo Amnitzboll

1. Skanderborg
PF Lars Madsen
PA Erik Laursen
Paul Erik Jørgensen
Ole Kjeldsen
Torben Kjer

- Karl af Riise, Søro
PF Willy Hansen
PA Henrik Lyman
Helge Hermansen
Ole March
Bent Johansen
Chr. d. II, Nyborg
Anders Gren
Peter Engel
Kjeld Iversen

- Incaerno, Vejstrup
PF Torben Andersen
Carl Johan Magelund
Kresten K. Kristensen
Jørgen Balman
Eiler Rasmussen
5. Sundby, København
PA Karl Einer Madsen
Klaus Møller
Claus Nar, Farum
PF Jens Krarup Nielsen
Morten Iversen

Redaktionen sluttet 23. november.

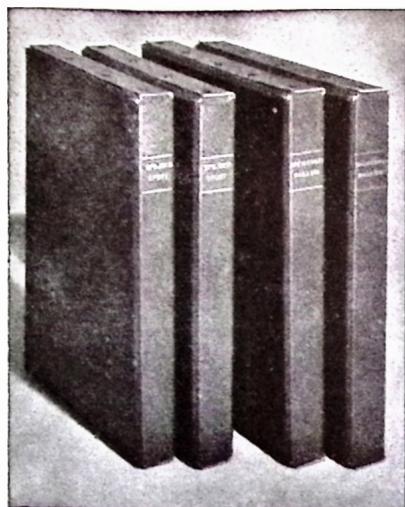
Dansk Spejderkorps, Sydslesvig.

Vore spejderkammerater syd for grænsen, har holdt den årlige korps-turnering, der svarer til vore hjemlige divisionsturneringer. Det foregik ved Jerrisbæk ved floden Tree-ne. Der deltog 6 troppe med ialt 85 spejdere plus et stort antal skovmænd. — Turneringen, der fulgte de sædvanlige linier, varede en

week-end og sluttede med en højtidelig parade, hvor korpsets nye faner, skænket af Danmarks-Samfundet, blev indviet og derefter overdraget til den vindende trop, Skjoldungerne, Flensborg, der får æren af at føre fanen hele det første år. — Patruljekonkurrencen vandtes af Hengist patruljen fra 1. søspejder-trop i Flensborg.

Begynd det nye år godt

Få orden på dine spejderblade

Kassetter, med plads til to årgange i hver, af brunt fiberpap med rygtitel i guld – til »Spejdernes Magasin« og »Spejdersport« 4,25

KNICKERS

alle med foer

Til ulveunger:

Marineblå smalfilet fløj 39,50 – 43,50

Til spejdere:

Spejderkhaki smalfilet fløj 39,50 – 59,50

Wilson-knickers

den nye smukke kvalitet 45 % uld og 55 % polyester fibre. ..54,00 – 78,50

Skibukser

Marineblå Holmens-klæde 42,00 – 57,00

Spejdernes Magasin
Red.: Kontorchef J. Tvergaard
Øster Søgade 112, København Ø. - Øbro 38
Spejdersport
Red.: Lektor Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø
Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Korpskontor
Frydendalsvej 32, V. Telf. VE 3666 - VE 3650
Kontortid: 8-16, Lørdag lukket.

Vinteren kræver kraftigt fodtøj

og det er netop vort speciale. – Vore kvalitets-sko og støvler er noget for sig, og vort salg i 1962 var dobbelt så stort som året før, hvorfor enkelte numre af og til kan være udsolgt.

SPEJDERSKOEN

svært juchtenlæder – randsyet og med ekstra prima såler med 90 dages garanti for gennemslidning.

Størr.	33	34	35	36	37	38
	58,00	60,00	62,00	64,00	66,00	68,00
Størr.		39	40	41	42	43-47
		70,00	74,00	78,00	82,00	86,00

SKISTØVLER som tegning

– en	Størr. 32-33	46,85
god	– 34-36	49,85
støvle	– 37-39	52,85
til prisen	– 40-45	55,85

RANDSYEDE SKISTØVLER

Samme anerkendte fabrikat som spejderskoen – helt igennem kvalitet.

Størr. 34-36	78,00	Størr. 37-39	86,00
– 40-41	92,00	– 42-47	98,00

HOCKEYSKØJTER

monteret på sorte boxcalf støvler med skindfoer og hælkappe 79,50

SKØJTESTØVLER

Sorte og hvide monteret med kunstløber-skøjter – prima kvaliteter 96,00 – 88,00

Skøjtebeskyttere af gummi 5,75

RAGG-SOKKER

Den bedste kvalitet – originale norske »Janus«.

Størr.	8	9	10	11	12
	6,00	6,75	7,75	8,50	9,25

SPEJDER-ANORAKKEN

er også vinter-overtøj. – Den er af ekstra svært khaki ekspeditionspoplin – imprægneret og forsynet med lynlås i halsen og vindfang i ærmerne.

Drengestørr. 8 år	39,50	Voksenstørr. 1-0-00	54,50
10 – 12 – 14 år	44,50	000	59,50
Juniorstørr. 4-3-2	49,50	0000	64,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense	Århus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Danmarksgade 3
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger